

Odesílatel:
Ústředí
Jeruzalémská 964/4
110 00 Praha 1

Mgr. et Mgr. Jakub Michálek
Bořivojova 108
130 00 Praha 3
datová schránka ID: 4memzkm

Váš dopis značky/ze dne
#JMI 30672/29. 4. 2020

Naše značka

Vyřizuje/telefon
Mgr. Petr Kratochvíl

E-mail
petr.kratochvil@cmzrb.cz

Místo/datum
Praha 13. 5. 2020

Rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informaci

Českomoravská záruční a rozvojová banka, a.s., (dále také jen „banka“), jako povinný subjekt dle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), v souladu s § 15 odst. 1 a § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. ve věci žádosti o poskytnutí informace žadatele: Mgr. et Mgr. Jakub Michálek, nar. 6. 2. 1989, bytem Bořivojova 108, Praha 3, 130 00 (dále jen „žadatel“), podané dne 30. 4. 2020 prostřednictvím datové schránky povinného subjektu (čj. 4300/120275/2020, dále jen „žádost“), rozhodla takto:

žádosti se nevyhovuje a poskytnutí informace uvedené v odůvodnění tohoto rozhodnutí se odmítá.

Odůvodnění

Žadatel se žádostí domáhal poskytnutí následujících informací:

Zdvořile Vás žádám, abyste mi poskytl informace, kdo jsou příjemci výhody (úvěrování) v podobě státní záruky úvěrů z programu COVID 1 a COVID 2. Zároveň si Vás dovoluji požádat o informaci, jaká byla v jednotlivých případech výše jistiny, výše zajištění, výše úroku a případně kdo úvěrované právně zastupoval.

Vzhledem k tomu, že požadovaná informace se týká veřejných prostředků (dle zákona o finanční kontrole jsou jimi i práva a jiné majetkové hodnoty, tedy i státní záruka), neměl by být problém tato data poskytnout.

Informace požadované žadatelem jsou bankovním tajemstvím ve smyslu § 38 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů. Dle § 38 odst. 1 zmíněného zákona se bankovní tajemství vztahuje na všechny bankovní obchody, peněžní služby bank, včetně stavů na účtech a depozit. V současnosti, kdy bankovní obchody jsou v podstatě službami, se může jejich uvedení zdát nadbytečným, nicméně tento pojem je obsahově širší a pokrývá i případy, kdy banka není účastníkem bankovního obchodu jako smluvní strana vůči klientovi, ale jako třetí osoba, která zajišťuje uskutečnění smluvního vztahu.

Obsah právního poměru mezi klientem a bankou a informace získané na jeho základě podléhají bankovnímu tajemství. Bankovní tajemství se vztahuje i na informace a údaje poskytnuté ještě před navázáním smluvního vztahu mezi bankou a klientem (typicky např. na žádost o poskytnutí úvěru či bankovní záruky), i když k němu následně nemusí dojít. Za určitých okolností bude bankovním tajemstvím jak údaj o pozitivním jednání (provedení platební transakce, poskytnutí úvěru či bankovní záruky apod.), tak i údaj negativní (na účtu nenastala změna apod.). Povinnost zachovat tajemství nezanikne ani skončením smluvního poměru s klientem nebo v případě jeho smrti a trvá bez omezení.

Zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, upravuje vedle bankovního tajemství i právní institut povinnosti mlčenlivosti. Zatímco bankovní tajemství v podstatě zakotvuje povinnost banky držet vymezené informace v tajnosti, povinnost mlčenlivosti přikazuje stanoveným osobám o těchto a ještě dalších informacích mlčet.

Povinnost zachovávat mlčenlivost se vztahuje pouze na ty služební věci, které se dotýkají zájmu banky a jejích klientů. Lze si položit otázku, zda povinnost mlčenlivosti vzniká pouze tehdy, když se věc dotýká zájmu banky i zájmu klientů současně. Podle mého názoru je třeba ustanovení vyložit tak, že ke vzniku povinnosti mlčenlivosti postačí splnění pouze jedné ze stanovených podmínek. Účelem právní úpravy je chránit jak zájem banky, tak i zájem klientů banky, a to by nebylo možné splnit tehdy, pokud by byla splněna pouze jedna z obou podmínek. V určitých případech může dokonce nastat i situace, že zájem banky a zájem klienta banky se mohou dostat do konfliktu. Klient např. v soudním řízení nemusí mít zájem, aby zaměstnanec banky vyjevil určité okolnosti, za kterých byl smlouven bankovní obchod, zatímco zájem banky a jejího zaměstnance může být zcela opačný. I pro tyto případy je podle mého názoru nutné použít výklad, že se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti.

Právní úprava nestanoví kritéria pro vymezení zájmů banky a jejích klientů. Vždy proto bude záležet na konkrétních okolnostech případu, tj. na posouzení, zda jsou splněny podmínky vzniku povinnosti mlčenlivosti. Určitý právní základ poskytuje skutečnost, že právní úprava zakotvuje ochranu bankovního tajemství. Z toho lze dovodit jednoznačný závěr, že v zájmu banky a jejích klientů bude ochrana informací, na které se vztahuje bankovní tajemství (bankovní obchody, peněžní služby bank, včetně stavů na účtech a depozit).

Z porovnání právní úpravy bankovního tajemství a právní úpravy povinnosti mlčenlivosti vyplývá, že povinnost mlčenlivosti zahrnuje širší okruh skutečností, které je nutné ochránit, než jsou jen údaje kryté bankovním tajemstvím. Zájmy banky vedle bankovního tajemství zahrnují i povinnost zachovávat mlčenlivost o obchodním tajemství banky (§ 504 o. z.), pracovních postupech, finančních, marketingových a ekonomických plánech, strategiích a taktikách obchodního vývoje, know-how, informačních systémech banky, zkušenostech s konkrétními klienty apod. ...

Klient bude mít vedle ochrany věcí spadajících pod bankovní tajemství zájem na ochraně informací osobní povahy svěřených bance a informací o svých podnikatelských aktivitách a záměrech, které předal bance, nebo jež banka zjistila v souvislosti s bankovním obchodem či službou. LIŠKA, Petr, 2020. Zproštění povinnosti mlčenlivosti podle zákona o bankách. Bulletin advokacie 1-2/2020. str. 37-42. ISSN 1210-6348

Zprávu o záležitostech, týkajících se klienta, které jsou předmětem bankovního tajemství, podá banka bez souhlasu klienta jen na písemné vyžádání v § 38 odst. 3 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, uvedených subjektů. Žadatel takovým subjektem není.

Protože programy COVID 1 a COVID 2 nejsou určeny pouze pro subjekty z řad právnických osob, mohou se mezi žadateli o úvěr či záruku z těchto programů samozřejmě objevit i (podnikající) fyzické osoby. V tom případě informace, kterých se žadatel domáhá, představují i osobní údaje těchto fyzických osob a povinný subjekt je povinen k nim přistupovat také dle pravidel daných Nařízením Evropského parlamentu a rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), známým jako GDPR, tj. mj. bránit přístupu nepovolaných osob k těmto osobním údajům.

Povinný subjekt si je vědom, že zde dochází ke střetu dvou základních práv, kdy zákon č. 106/1999 Sb. míří k poskytování informací (včetně případných osobních údajů) veřejnosti a GDPR takovéto poskytování informací představujících osobní údaje omezuje či přímo zakazuje (zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, pak významně limituje poskytování informací chráněných institutem bankovního tajemství). Pokud by žádost o poskytnutí informací mířila výhradně na právnické osoby, odpadla by omezení daná GDPR. Nedošlo by pak sice ke střetu dvou základních práv, avšak střetu základního práva (práva na informace) s právem jemu blízkým a navíc se vztahujícím k informacím, jež jsou ze své podstaty obecně chápány jako důvěrné a veřejně nešířené – bankovní tajemství dle zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů. Tento střet základního práva s právem jemu blízkým pochopitelně existuje i u fyzických osob. Zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů, tedy poskytování informací omezuje či přímo zakazuje jak ve vztahu k informacím o právnických, tak i fyzických osobách.

Povinný subjekt se nesnaží uvedená práva prezentovat antagonisticky, přestože jednomu z nich vždy nakonec musí dát přednost, ale naopak se snaží o takový přístup a výklad, který zajistí co nejvyšší míru naplnění všech těchto práv. Jednotlivá kontradiktorní práva se pokouší vyrovnávat tak, aby byla umožněna jejich vzájemná co nejširší realizace, byť je nutno připustit, že ne vždy může být realizace těchto práv taková, aby se jí podařilo uspokojit představy všech zainteresovaných stran.

Ústavními teoretiky se běžně akceptuje, že legitimním důvodem pro omezení určitého základního práva může být vedle prosazení jiného konkurujícího základního práva rovněž veřejný zájem. Jím lze ospravedlnit také

omezení soukromí jednotlivých osob, musí se však ve smyslu čl. 10 Listiny základních práv a svobod jednat o „oprávněný“ zásah do práva na soukromí. Oprávněným zásahem se nerozumí jakýkoliv z pohledu zákona umožněný zásah (hledisko legality), ale pouze takový, který je zároveň ospravedlnitelný (hledisko legitimacy). Z tohoto hlediska není jakýkoliv zájem označený za veřejný automaticky relevantní, nehledě ke skutečnosti, že ani prosazení skutečně legitimního veřejného zájmu nesmí vést k eliminaci dotčeného základního práva, ale je nutné dostát požadavku proporcionality.

Ústavní soud konstatoval, že případy kolize základních práv nebo základního práva s veřejným zájmem je nutno řešit právě s použitím principu proporcionality tak, aby zásah do základních práv byl přiměřený, přičemž je třeba posuzovat účel (cíle) takového zásahu ve vztahu k použitým prostředkům.

Dne 1. 11. 2017 vyhlásil Ústavní soud nález ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, (dále „platový nález“). V něm na základě ústavní stížnosti pracovníků Magistrátu Statutárního města Zlína posuzoval ústavnost poskytnutí informace o výši jejich platů a odměn podle zákona č. 106/1999 Sb. Hodnotil, zda (a pokud ano, za jakých podmínek) lze tuto informaci zpřístupnit. Závěry, ke kterým Ústavní soud dospěl, jsou dle názoru povinného subjektu přes částečně odlišný skutkový základ dobře aplikovatelné i na žádost. V bodě 125 platového nálezu Ústavní soud určil velmi striktní podmínky pro poskytnutí požadovaných informací, které vymezil v modifikovaném testu proporcionality. Ten je třeba provést před poskytnutím informací vyžádaných žadatelem na základě zákona č. 106/1999 Sb.

Podmínkou pro poskytnutí požadovaných informací je splnění všech čtyř požadavků uvedených v platovém nálezu, tedy kladná odpověď na všechny čtyři otázky testu. V jeho rámci se předně posoudí, zda poskytnutí informací je klíčové pro výkon práva žadatele na svobodu projevu, zejména je přitom zapotřebí zkoumat, zda:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu,
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu,
- c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozor veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídače psa“,
- d) informace existuje a je dostupná.

Tam, kde existuje určitá zákonná licence pro zpřístupnění osobních údajů i bez souhlasu jejich subjektu (např. § 8b zákona č. 106/1999 Sb.), je třeba provést obecný test proporcionality a jeho pomocí zvážit, jestli ve vztahu ke konkrétní informaci má být dána přednost právu na informace nebo právu na ochranu osobních údajů. Povinný subjekt může odmítnout poskytnutí informace tvořené osobním údajem, i když pro její zpřístupnění existuje v zákonné rovině licence, pokud z uskutečněného testu proporcionality vyplýne závěr, podle něhož tomuto zpřístupnění brání ochrana osobnosti.

Poměrování závažnosti kolidujících základních práv je velmi obtížné v případě absence jakéhokoli odůvodnění žádosti o poskytnutí informace. De facto ke každé, i zcela zjevně kverulantské žádosti o informace, se pojí automaticky zásadní hledisko základního práva. Naopak povinný subjekt i ve vlastním zájmu chce především dostát svým povinnostem, jejichž splnění od něj důvodně očekávají jeho (potenciální) klienti, z nichž někteří (fyzické osoby) jsou sami také zaštiťováni základním právem a spoléhají na povinný subjekt, že toto jejich základní právo (soukromí, osobní údaje) ochrání, případně bude alespoň dostatečně bránit.

Žadatel se domáhá poskytnutí informace o všech osobách, které jsou příjemcem výhod z programů COVID 1 a COVID 2, přičemž poukazuje na to, že tyto výhody mají představovat veřejné prostředky.

Sám zákon č. 106/1999 Sb. u příjemců veřejných prostředků z řad fyzických osob stanovuje při splnění dalších podmínek (minimální a zároveň maximální) rozsah údajů, u kterého prolamuje ochranu osobních údajů ve prospěch transparentnosti hospodaření s veřejnými prostředky. Tento rozsah tak je z pohledu zákonodárce dostatečný a adekvátní tomu, aby veřejná kontrola nakládání s veřejnými prostředky mohla kvalifikovaně proběhnout. Měly-li by požadované informace sloužit ke kontrole nakládání s veřejnými prostředky, je jejich rozsah zjevně nepřiměřený tomuto účelu (zejména co do identity případných právních zástupců příjemců výhod).

Kromě nepřímo z žádosti vyvoditelné kontroly nakládání s veřejnými prostředky žadatel účel vyžádání informací, jejichž poskytnutí povinný subjekt na základě tohoto rozhodnutí odmítl, nijak blíže nevymezuje. Pokud by tímto účelem mělo být umožnit diskusi o věcech veřejného zájmu, pak má povinný subjekt za to, že identita příjemců výhod z programů COVID 1 a COVID 2 není pro žadatele ve vztahu k umožnění veřejné diskuse *conditio sine qua non*. Diskusi o obecně stanovených subjektech, kterým jen ten který program COVID určený, o tom, zda je toto nastavení správné, ekonomicky účelné, či jinak relevantní, lze jistě zahájit i vést bez znalosti konkrétních subjektů (tím méně dalších informací o získané výhodě či s ní jen souvisejících), a tedy informace, jejichž poskytnutí povinný subjekt na základě tohoto rozhodnutí odmítl, nesplňují podmínku ad. a) modifikovaného testu proporcionality (viz výše).

Veřejný zájem se má vztahovat k záležitostem, které ovlivňují veřejnost do takové míry, že se o ně může zajímat, které přitahují její pozornost, nebo které se jí týkají do značné míry, zvláště pokud ovlivňují životní

úroveň občanů nebo život společnosti. Informace o všech osobách, které úvěr z programu COVID 1 nebo záruku z programu COVID 2 obdržely, bez dalšího nelze za věc veřejného zájmu považovat. Informace, jejichž poskytnutí povinný subjekt na základě tohoto rozhodnutí odmítl, nesplňují podmínky ad. b) modifikovaného testu proporcionality (viz výše).

Žadatel je fyzickou osobou, řádně se identifikoval ve smyslu § 14 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb. Žadatel se označil za „předsedu poslaneckého klubu Pirátů“, povinnému subjektu je známo, že žadatel je členem Pirátské strany a členem Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky.

Žadatel se aktivně v žádosti přihlásil ke svému politickému angažmá a členství v politické straně ve smyslu zákona č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, ve znění pozdějších předpisů. Dle § 1 odst. 1 tohoto zákona výkon práva sdružovat se v politických stranách a v politických hnutích slouží občanům „k jejich účasti na politickém životě společnosti, zejména na vytváření zákonodárných sborů a orgánů vyšších územních samosprávných celků a orgánů místní samosprávy“.

Smyslem činnosti politických stran a hnutí obecně není plnění úkolů či poslání dozoru veřejnosti, role tzv. „společenského hlídačského psa“, nicméně politická strana, v níž je žadatel členem, se dlouhodobě k této roli hlásí, když ve svém programu na webových stránkách - <https://www.pirati.cz/program/> - uvádí v oddíle Obrana svobody:

prosazujeme svobodný přístup občanů k informacím i svobodu projevu a právo na soukromí. Podporujeme demokracii a zapojení lidí do rozhodování. Bojujeme proti cenzuře, omezování svobody a potlačování lidských práv. Více svobody, méně buzerace!

Lze tedy konstatovat, že žadatel sám se, byť nepřímo, avšak způsobem nevzbuzujícím pochybnosti, dovolává postavení společenského hlídačského psa. Povinnému subjektu nejsou známy skutečnosti, které by proti přiznání tohoto postavení právě tomuto žadateli svědčily a vycházejí ze zásady, že v pochybnostech by mělo být žadateli postavení společenského hlídačského psa přiznáno, toto postavení žadateli přiznává, a tedy žadatel splňuje podmínku ad. c) modifikovaného testu proporcionality (viz výše).

Rekapitulace testových otázek a zjištěných odpovědí na ně:

- a) *Je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu?*
Odpověď: **ne**
- b) *Týká se informace samotná veřejného zájmu?*
Odpověď: **ne**
- c) *Plní žadatel o informaci úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“?*
Odpověď: **ano**
- d) *Existuje informace a je dostupná?*
Odpověď: **ano**

Z rešerše webových stránek www.psp.cz vyplynulo, že žadatel dne 22. 4. 2020 vystoupil na 45. schůzi Poslanecké sněmovny v rozpravě ke sněmovnímu tisku č. 832 obsahujícímu návrh zákona o poskytnutí státní záruky České republiky na zajištění dluhů Českomoravské záruční a rozvojové banky, a.s., vyplývajících z ručení za dluhy z úvěrů v souvislosti se zmírněním negativních dopadů způsobených virem SARS-CoV-2 s těmito dvěma projevy (dle neautorizovaného stenografického zápisu):

Děkuji za slovo. Vážený pane předsedo, vážená vládo, paní ministryně, vážení kolegové, vážené kolegyně, já si dovoluji avizovat pozměňovací návrh, který se týká právě transparency toho, abychom věděli, kdo jsou příjemci prostředků, které jsou tímto způsobem zajištěny prostřednictvím ČMRZB.

Já jsem se v této věci obrátil na vládu České republiky, tak abychom zajistili, že skutečně ta pomoc bude směřovat k právníkům osobám, které považujeme za prioritní, a mluvili o tom předřečníci a já se plně hlásím k tomu, co říkali. A taky jsem upozornil na to, že je potřeba, aby vláda nějakým způsobem evidovala, kdo jsou ti příjemci.

Chtěl bych vás tudíž informovat, že předseda vlády na to odpověděl dopisem ze dne 21. dubna 2020, kde sdělil, že ČMRZB jakožto bankovní subjekt s licenci ČNB od svých klientů před poskytnutím zvýhodněného úvěru či záruky vždy vyžaduje informaci o skutečném majiteli, tak jak mu ukládá zákon č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů. Dále se ČMRZB striktně řídí vyhláškou České národní banky č. 67/2018 Sb., o některých požadavcích na systém vnitřních zásad postupu a kontrolních opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, známou jako AML vyhláška. Tyto informace bance poskytují právníkové osoby i fyzické osoby a podnikatelé.

Pan předseda vlády dále v dopise uvedl, že nás může ubezpečit, že ČMZRB jakožto instituce podléhající regulím zákona č. 21/1992 Sb., o bankách a standardnímu bankovnímu dohledu České národní banky, pracuje na plně profesionálním základě s důrazem na vysoce sofistikované řízení rizik.

Děkuji za slovo, vážený pane předsedo. Hlásím se tímto k pozměňovacímu návrhu, který je veden v systému pod číslem sněmovního dokumentu 5003.

Tento pozměňovací návrh si klade za cíl, aby byly na webu transparentně zveřejněny základní údaje o příjemcích bankovních úvěrů, které jsou zajišťovány Českomoravskou záruční a rozvojovou bankou, k čemuž jí stát poskytuje vysokou finanční záruku. Zájem na zveřejnění údajů o těchto příjemcích plyne ze skutečnosti, že státní finanční záruka je poskytována z peněz daňových poplatníků. Proto by tedy mělo být i zřejmé, u koho tyto prostředky končí. Jde o pozměňovací návrh, který předkládám spolu s kolegy Mikulášem Ferjenčíkem a Tomášem Martínkem. Podrobné odůvodnění je nahráno v systému.

Takže ten náš návrh, který spočívá v tom, aby se zveřejňovaly poskytnuté záruky a koneční vlastníci, nebo skuteční majitelé, jak o tom mluví česká legislativa, na webových stránkách do nějakých patnácti dnů od poskytnutí zajištění jistě nebude pro ČMZRB problém, pokud je tímto způsobem sofistikovaně a kvalitně řízena. Opravdu by to vyžadovalo pouze povinnost údaje, které už mají k dispozici, tak by jednou za čtrnáct dní zveřejnili, pravděpodobně na začátku, pokud by to bylo velmi rychlé. Myslím si, že to odpovídá i volebním programům, se kterými jsme kandidovali, ve kterých byla zdůrazňována transparence. Konkrétně hnutí ANO v manifestu mluví o tom, že bude průhledná každá koruna, v té knížce, kterou napsal předseda vlády Andrej Babiš.

Myslím si, že nejsou ani praktické problémy, které by vyvolávaly pochybnosti, protože jak už jsem řekl, ta kontrola se provádí už dneska, takže je samozřejmě určité, kdo je skutečným majitelem určité právnické osoby nebo uspořádání, které nemá právní subjektivitu, jako jsou třeba podílové fondy apod. Určuje se to podle § 4 zákona č. 253/2008 Sb. a existuje k tomu i metodika, kterou vydala nezisková organizace Transparency International a je dohledatelná na webových stránkách. Takže tam je naprosto konkrétní popis, jakým způsobem dospět ke správnému určení skutečného majitele právnické osoby, aby poskytování toho zajištění bylo opravdu transparentní.

Já si vás tedy dovoluji požádat o podporu tohoto návrhu. Jde o doplnění jednoho paragrafu do citovaného zákona, který stanoví, že banka způsobem umožňujícím dálkový přístup zveřejní údaje o úvěrovaném, který čerpá úvěr podle § 1 odst. c) jedna, výši úvěru a výši ručení poskytnutého bankou. Pak jsou tam nějaké lhůty tak, aby to bylo použitelné na všechny zmíněné případy. Současně se tam z důvodu zjednodušení, aby byla jasná kompetence ČMZRB přistupovat k údajům, které jsou evidovány v evidenci podle zákona o veřejných rejstřících, tak se tam explicitně zmiňuje, že Ministerstvo spravedlnosti umožní bance dálkový přístup k údajům o skutečném majiteli. To znamená, bude to velmi jednoduché. Na dálku si to dokážou vyjet, případně si to ověřit, kdyby ty údaje, které dostanou od banky, neseděly, ale v tom by, předpokládám, neměl být žádný problém.

Současně jsme se tam vypořádali i s tím, aby to zveřejnění proběhlo pouze na určitou dobu, a pro tento účel se tam počítá s tím, že na konci roku, kdy by to zajištění zaniklo, například tím, že úvěr by byl splacen, tak po uplynutí 60 dnů od konce kalendářního roku, kdy k tomuto došlo, tak by ty údaje byly z internetových stránek odstraněny. Myslím si, že by to zásadním způsobem posílilo důvěru veřejnosti v to, že ty prostředky budou transparentně rozděleny těm, kteří je opravdu potřebují, a neskončí to, tak jako máme historicky nechvalné zkušenosti třeba s Českou konsolidační agenturou, tam, kde to skončit nemá.

Děkuji za pozornost a za podporu tohoto návrhu.

Povinný subjekt si je vědom, že citované projevy nesouvisí přímo s programy COVID 1 a COVID 2, nicméně věcně jsou velmi blízké problematice střetu práva na informace a práva na ochranu osobních údajů, osobnosti a bankovního tajemství, ke kterému dochází v důsledku žádosti. Z projevu žadatele zřetelně plyne, že si je tohoto střetu vědom a aktivně se jej snažil pro oblast blízkce příbuzného programu podpory legislativně vyřešit. Žadatel si tak musí (či alespoň by měl) být vědom i faktu, že takto jednoznačné legislativní řešení pro programy COVID 1 a COVID 2 k dispozici není a že povinný subjekt je vázán různými, ne vždy jasně souladnými, právními předpisy, kterým je povinen se snažit dostát v nejvyšší možné míře, přestože to v praxi bude znamenat upřednostnění jednoho práva před právem jiným, resp. souboru práv stovek až tisíců jednotlivců před právem jediné osoby. Povinný subjekt věří, že žadatel tento obezřetný přístup bude chápat a případně se pokusí transparenci veřejných financí v programech COVID 1 a COVID 2 legislativně jednoznačně vyřešit tak, aby jeho poměřování závažnosti kolidujících základních práv netížilo povinný subjekt a tento mohl pouze konat dle jednoznačné právní úpravy. Lze si jen stěží představit k tomu vhodnější postavení, než je žadatelovo postavení poslance, ba dokonce předsedy poslaneckého klubu.

Povinný subjekt tak dospěl k jednoznačnému závěru, že plné vyhovění žádosti a upřednostnění práva žadatele na informace není s ohledem na kolidující práva a počet dotčených fyzických osob (ochrana práv subjektů osobních údajů, právo na soukromí a ochrana osobnosti) a důvodná očekávání a počet dotčených fyzických

osob i právnických osob ohledně zpřístupňování jich se týkajících informací povinným subjektem jako bankou (ochrana bankovního tajemství) ospravedlnitelné.

Žadatelem požadované informace, resp. soubory těchto informací jsou informacemi vzniklými bez použití veřejných prostředků, dobrovolně předanými povinnému subjektu třetími osobami, které nesdělily, že s jejich poskytnutím souhlasí. Takové informace povinný subjekt dle § 11 odst. 2 písm. a) zákona neposkytne.

Povinný subjekt považuje za důležité uvést, že program COVID 1 je programem úvěrovým, tedy povinný subjekt jako banka příjemcům podpory z tohoto programu poskytuje podporu ve formě bezúročného úvěru a nikoli tedy „v podobě státní záruky“. V záručním programu COVID 2 je podpora poskytována ve formě bankovní záruky za úvěr a finančního příspěvku na úhradu úroků z tohoto (zaručovaného) úvěru, tudíž ani v tomto případě se nejedná o podporu „v podobě státní záruky“.

Povinný subjekt dále dodává, že programy COVID 1 a COVID 2 jsou poskytovány v režimu veřejné podpory de minimis, který byl zvolen především (avšak nejen) z důvodu možnosti poskytovat úvěry jako bezúročné a záruky jako bezplatné. Pojem veřejná podpora je chápán široce, není podstatné, zda podporu dává např. stát, kraj nebo státní fond, zda jde o podporu např. z rozpočtu státu nebo evropských fondů, a ani forma podpory (např. přímá dotace, zvýhodněný úvěr). Veřejná podpora je povolena evropským právem v limitech (částkách), ve kterých má jen omezený dopad na hospodářskou soutěž a přeshraniční obchod. Tento limit se označuje jako podpora de minimis (u zvýhodněného úvěru a bankovní záruky se výše veřejné podpory vypočítá v závislosti na výši úvěru nebo záruky, délce splatnosti úvěru nebo délce ručení a v případě úvěru i na výši úrokové sazby. U zvýhodněného úvěru se tedy nerovná jeho výši).

Sledování poskytnuté veřejné podpory v režimu de minimis je jednou z podmínek povolení této podpory. Za tímto účelem zřídila Evropská unie registr de minimis, v němž musí být evidována každá veřejná podpora poskytnutá v tomto režimu. V České republice je registrem de minimis Centrální registr podpor malého rozsahu, který společně spravují Ministerstvo zemědělství a Úřad pro ochranu hospodářské soutěže a který je umístěn na portálu eAGRI (www.eagri.cz). V tomto registru je možné vyhledat výši podpory de minimis čerpané konkrétním příjemcem.

Poučení o opravném prostředku

Proti tomuto rozhodnutí lze dle § 16 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a § 83 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podat do 15 dnů od jeho doručení odvolání. Odvolání se podává na adresu povinného subjektu, o odvolání rozhoduje představenstvo povinného subjektu.

Českomoravská záruční a rozvojová banka, a.s.

Mgr. Petr Kratochvíl
ředitel odboru právního a compliance